

22. Sự tương giao gặp gỡ thành toàn đức cậy trong lời hứa

Sách Khải huyền nói về Chúa Kitô như “Đấng hiện có, đã đến và đang đến” (Ap 1,8). Chúa Kitô là Đấng hiện có, đã đến, Ngài cũng có thể chỉ nhìn vào mình thôi. Thiên Chúa tự hữu; Ngài cũng có thể chỉ hiện hữu cho mình. Nhưng Ngài đã đến vì chúng ta, tìm gặp mỗi người chúng ta, đó là một “sự đến đi tìm”, là một sự trao dâng cho chúng ta, một sự đến cần sự tự do đợi chờ, tiếp nhận và đi theo Ngài của chúng ta.

Chúa Giêsu đến và thu hút chúng ta; Ngài ban và khơi dậy nơi ta ước muốn trao ban cho Ngài. Ngài đến, nhập thể, sinh hạ nơi hang bò lừa, chịu chôn trong mồ, xuống âm phủ để cứu chúng ta; vì ta Ngài đã nhập thể, sinh hạ, sống, chịu đóng đinh và phục sinh. Đấng Phục Sinh tiếp tục “chơi trốn tìm”: Ngài đến và rời đi, lại đến và lôi kéo ta về với Chúa Cha. Như lúc Ngài gặp bà Maria Mađalêna sau khi Sống Lại: «Chúa Giêsu gọi bà: Maria! Bà quay lại và nói bằng tiếng Hípri: "Rabbuni!" – nghĩa là: "Lạy Thầy!". Chúa Giêsu nói: Đừng giữ Thầy lại, vì Thầy chưa lên cùng Chúa Cha; nhưng hãy đi và nói với anh em của Thầy: "Thầy lên cùng Cha của Thầy, cũng là Cha của anh em, lên cùng Thiên Chúa của Thầy, cũng là Thiên Chúa của anh em"» (Ga 20,16-17).

Trước khi gặp bà Maria, Ngài xuất hiện như người làm vườn đơn sơ, sau đó Ngài nói đừng giữ Ngài lại, vì Ngài muốn lôi kéo bà và tất cả các môn đệ về với Chúa Cha.

Lòng thương xót của Thiên Chúa gồm tóm tất cả trong việc Ngài đến và dẫn chúng ta về với Ngài. Khi nhận ra và hiểu được “trò chơi trốn tìm” này, thì đời sống của mình được biến đổi, thắp lên ánh sáng huy hoàng của Thiên Chúa để đổi mới mọi sự, cả những điều nghèo hèn và tội tệ nhất của nhân loại. Tất cả đời sống của chúng ta trở nên không gian quý giá và sẻ chia với mọi người về nơi Chúa Kitô đến để mang chúng ta về với Chúa Cha.

Trong buổi xử án của vua Arippa, thánh Phaolô nói rằng ngài bị ngược đãi là vì hy vọng vào lời hứa của Thiên Chúa dành cho Israel:

“Và giờ đây, tôi bị đưa ra toà vì lý do hy vọng vào điều Thiên Chúa hứa với tổ tiên chúng tôi, và mười hai chi tộc chúng tôi ngày đêm không ngừng thờ phượng Thiên Chúa để hy vọng thấy điều đó thành toàn. Kính thưa đức vua, vì hy vọng này mà tôi bị người Do thái tố cáo! Tại sao giữa quý vị lại có người cho rằng việc Thiên Chúa làm cho kẻ chết sống lại là điều không thể tin được?”» (Cv 26,6-8).

Sau những lời này, Phaolô lại trình bày theo cách thức kinh sư về các đề tài này, mà ngài biết việc công bố chúng là điều nhạy cảm, ngài bỏ qua việc tự bảo vệ mình và đưa ra lời chứng về việc gặp gỡ của ngài với Chúa Giêsu, một sự gặp gỡ xảy ra khi ngài đang hăng say chống lại Chúa Giêsu và các môn đệ. Phaolô đưa ra lý do về niềm hy vọng mà Thiên Chúa cho ngài thấy trên đường Damas. Chúa Kitô kiện toàn lời hứa của Thiên Chúa với tổ tiên, mà tất cả dân Israel luôn mong chờ sự thành toàn của lời hứa đó. Nhưng Chúa Kitô, Ngài cũng kiện toàn sự mong chờ ơn cứu độ và đời sống vĩnh cửu cho nhân loại và vũ hoàn. Vì, như Phaolô viết cho tín hữu Roma: “Thụ tạo khao khát đợi chờ (...) hướng về sự mặc khải của con cái Thiên Chúa, (...) trong niềm hy vọng rằng chính thụ tạo sẽ được giải thoát khỏi tình trạng nô lệ của sự hư nát để vào trong sự tự do của vinh quang con cái Thiên Chúa” (Rm 8,19-21).

Đây là luận cứ duy nhất để minh chứng rằng niềm hy vọng của dân Israel và nhân loại được nên trọn nơi Chúa Giêsu. Khi gặp Ngài, Phaolô nói: «Tất cả chúng tôi đều ngã xuống đất và tôi nghe có tiếng nói với tôi bằng tiếng Dothái rằng: “Saolô, Saolô, tạo sao ngươi bắt bớ Ta? Khốn cho ngươi khi chống lại mũi nhọn”. Và tôi hỏi: “Thưa Ngài, Ngài là ai?” Chúa đáp: “Ta là Giêsu mà ngươi đang bắt bớ. Nhưng ngươi hãy trở dậy, đứng thẳng lên. Ta hiện ra với ngươi là để chọn ngươi làm tôi tớ và chứng nhân cho những điều ngươi đã thấy, và những điều mà Ta sẽ tỏ cho ngươi biết. Ta sẽ cứu ngươi khỏi tay người Dothái và các dân ngoại. Ta sai ngươi đến với họ để mở mắt họ, để họ rời bỏ bóng tối mà trở về cùng ánh sáng, thoát khỏi quyền lực Satan mà trở về cùng Thiên Chúa, họ sẽ nhận được ơn tha tội và thừa hưởng gia tài cùng với những người đã được thánh hiến nhờ đức tin vào Ta”» (Cv 26,14-18).

Những lời này cho thấy, mặc lấy cậy tin nơi Chúa Kitô nghĩa là gì. Saolô và những người cùng đi đã ngã xuống đất. Nhưng khi ông ở trên mặt đất, ông đã rơi vào cuộc sống không có hy vọng. Ông bị giam hãm trong sự oán ghét và sự chết, không có khả năng thoát khỏi. Vì ông cho rằng mình công chính, thánh thiện, trung thành phục vụ Thiên Chúa. Để thoát khỏi sự cuồng tín, ta cần chạm trán đột ngột với điều gì đó làm đảo lộn và quật ta xuống đất. Thật vậy, Chúa Giêsu đã quật ngã Saolô. Nhưng Ngài làm với sức mạnh nào? Đó là ánh sáng từ trời, từ dung nhan rực rỡ hơn mặt trời của Ngài. Đó là ánh sáng bao trùm lấy Saolô làm ông bị mù và chìm vào tối tăm. Nhưng trước đó, Saolô đã rơi vào trong tối tăm, không có khả năng nhận ra Chúa Kitô.

Từ giây phút đó, Saolô được dẫn đi và được tiếp đón nơi cộng đoàn Damas bởi Anania, một môn đệ khiêm tốn dè dặt, nó mang lại cho Saolô kinh nghiệm mà ông sẽ tiến bước trong đời sống và sứ vụ: kinh nghiệm đó là chỉ duy nhất một niềm hy vọng vào Chúa Kitô phục sinh. Chỉ có Ngài mới nâng chúng ta lên từ bụi tro, từ cõi chết, và chỉ có Ngài mới giải thoát chúng ta khỏi bóng tối, tội lỗi, oán ghét, và thất vọng. Khi Chúa Giêsu Kitô chịu đóng đinh, Ngài đã xuống nơi tăm tối của sự ruồng bỏ và sự chết, để đến cùng con người là Adam, và Saolô là một đại diện cụ thể.

Phaolô trải qua đời sống bằng việc nhớ lại kinh nghiệm này, nó là điều duy nhất quý giá hơn những kinh nghiệm thần bí mà ông có, như về việc ông được “đưa lên thiên đàng” và “nghe những lời khôn tả mà không một ai được phép nói ra” (2Cr 12,4), nghĩa là việc nhận được ân sủng và sức mạnh thiêng liêng vượt mọi giới hạn. Những kinh nghiệm này không làm cho ông thành chứng nhân và ngôn sứ rực nóng đức ái với mọi người, mà chỉ có kinh nghiệm về Chúa Kitô, Đấng cứu chúng ta từ hư vô.